

РЕШЕНИЕ

№ 43383

гр. София, 30.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в
публично заседание на 12.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **8778** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на с чл. 145 и сл. АПК, във вр. с чл. 26, ал. 11 от Закон за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на З. М., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в Я., С., гражданин на Република С. срещу Заповед рег.№ 513з-9368/05.08.2025г., издадена от началник на отдел „Миграция“- Столична дирекция на вътрешните работи.

Процесната заповед се обжалва с доводи за незаконосъобразност, поради съществено нарушение на административно производствените правила, материално-правните разпоредби, несъобразяване с целта на закона. Твърди се, че мотивите са неправилни, тъй като при извършената проверка на адреса, на който е заявил, че живее, не е събрана достоверна информация. Посочва, че чужденците с издадено разрешение за пребиваване имат право, но нямат задължение да пребивават на територията на Република България определен брой дни. Естеството на търговската дейност, за която заплаща данъци и осигуровки в България, налага честото му пътуване е редица европейски държави-Италия, Испания, П., Х. и други. Моли за отмяна на Заповед рег.№ 513з-9368/05.08.2025г., издадена от началник на отдел „Миграция“- Столична дирекция на вътрешните работи. Претендира присъждане на разноски

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Т., който поддържа жалбата и моли съда да отмени оспорения отказ, по съображения, подробно изложени в жалбата и в допълнително представени писмени бележки. Претендират се сторените по делото разноски, за което е представен списък.

Ответникът –началник отдел "Миграция"-СДВР, се представлява от гл.юрк. А., която оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Претендира

присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност по отношение на адвокатското възнаграждение на насрещната страна. Представени са писмени бележки.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена не изпраща представител и не взема становище по жалбата

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства, приема следното от фактическа страна:

Не е спорно между страните, че З. М., гражданин на Република С., [дата на раждане] в Я., С., е подал Заявление рег.№ 103026 на 21.07.2025г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България на основание чл.24, ал.1, т.1 от Закона за чужденците в Република България, съгласно която разпоредба: „Разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които са представители на чуждестранно търговско дружество, представило документи за: данъчна изрядност, за годишен оборот в размер най-малко на 100 000 лева или тяхната равностойност в чуждестранна валута, изчислена по официалния курс на Българската народна банка, валиден в деня на приемане на редовните документи за регистрация на търговското представителство в Българската търговско-промишлена палата, придобит за период от всяка от две последователни години преди регистрацията на търговското му представителство; удостоверение за актуално състояние на чуждестранното лице, издадено не по-рано от 6 месеца и с валидност 6 месеца от датата на издаването му от съответния компетентен орган по регистрацията, съобразно националното му законодателство“. Заявлението е подадено при спазване изискването на чл.34, ал.2 от ППЗЧРБ – не по-късно от два месеца преди изтичане на разрешения срок на пребиваване. Към заявлението са приложени следните документи: Копие на страница със снимка на паспорт №[ЕИК], валиден до 06.03.2029г.; Копие на разрешение за пребиваване в Република България с № R., валидно до 12.08.2025г.; Сертификат за актуална регистрация на търговското представителство „ЕНКОМ ООД“ в Българската търговско-промишлена палата; Декларация за адрес: [населено място], [улица], вх. Д, ет. 3, ап. Д7; Удостоверение издадено от българска банкова институция за наличие на финансови средства; Полица за медицинска застраховка валидна до 11.02.2026г.; Полица за медицинска застраховка валидна до 11.02.2027г.

По делото е приложена Докладна записка, рег.№ 513р-80289/30.07.2025г. на мл.ПИ в група „А.“ на сектор „Незаконна миграция“ към отдел „Миграция“ СДВР, относно извършена проверка на адрес [населено място], [улица], вх.Д, ет.3, ап.Д7 във връзка със заявлението на чуждия гражданин. В докладната е посочено, че при посещението на адреса не е установен никой. Проверяващите са провели разговор с М. П. - съсед от ап. 10, който заявява, че не е виждал чужди граждани и М. З. не живее на адреса, а само собственичката на апартамента Д. М.. Проведен е разговор със С. П. – член на домоуправителния съвет, който заявява, че не е информиран от собствениците в ап. Д7 да живеят чужди граждани. Проведен е телефонен разговор с Д. М. - собственик на ап. Д7, която заявява, че живее заедно със З. М., който обитава стая от притежавания от нея апартамент. М. добавя, че нямат сключен договор за наем, а чуждият гражданин ползва жилището безвъзмездно, като същият в момента е на почивка и не знае кога ще се прибере. Проверяващите са посочили, че при извършена справка в АИС-ГК са установили многократни влизания и излизания в страната за по 2-3 дни от началото на годината, като последно е напуснал на 21.07.2025г. Република България през ГКПП К..

Въз основа на горепосочената докладна е изготвено становище рег.№ 513р-82423/04.08.2025г. на ПИ в 02 гр.АОЧ-СЗМ-ОМ-СДВР, адресирано до началник на отдел „Миграция“-СДВР, с което е предложено да бъде издадена заповед за отказ по заявление вх.№ 103026/21.07.2025г. за

предоставяне на право на продължително пребиваване на З. М., [дата на раждане] , гражданин на С..

На 05.08.2025г. е издадена процесната Заповед рег.№ 513з-9368, с която е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България по заявление с вх. № 103026/21.07.2025 г. за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България от М. З. /М. З./, род. на 18.09.1965 г. гражданин на С.. Прието е от административния орган в оспорения отказ, че чуждият гражданин не живее на адреса, което е показателно, че предоставените данни за получаване право на пребиваване в Република България са неверни. При тези мотиви и на основание чл.26, ал.1 вр. с чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ е постановен оспореният отказ.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от лице с правен интерес, срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Същата е депозирана в преклузивния 14-дневен срок. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореният по делото отказ е издаден от компетентен орган, Началника на отдел "Миграция" – СДВР, съобразно разпоредбата на чл. 25, ал. 3 от ЗЧРБ. По делото се представени доказателства относно компетентността на органа, издал акта, а именно - заповед № 513з-607/22.01.2025 г., видно от която Началника на отдел "Миграция" при СДВР комисар Й. А. да бъде заместван от С. Т. С.-началник на сектор "незаконна миграция" от 22.01.2025г. до отпадане на необходимостта. /л.70/

Заповед изх. № 513з-9368/05.08.2025г. на Началник на отдел "Миграция" СДВР е постановена в съответствие с изискването за форма– издадена е в писмена форма, в съобразителната и част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, представените от същия писмени доказателства, служебно събраните от органа, относими към производството доказателства, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Горното налага извод за съответствие на оспорения административен акт с изискванията за форма, установени в нормата на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 АПК. Съдът не установява допуснати в хода на административното производство нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществени, съставляващи основание за неговата отмяна по аргумент от нормата на чл. 146, т. 3 АПК.

Предвид гореизложеното, в случая спорът между страните е материалноправен – относно приложението на основанието по чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ- чужденецът е декларирал неверни данни. Като мотиви за издаването на обжалвания административен акт е посочено, че след извършената проверка на декларирания адрес на пребиваване е установено, чужденецът не живее на този адрес, което е показателно, че предоставените данни за получаване право на пребиваване в Република България са неверни.

Анализът на събраните доказателства, извършен от настоящия съдебен състав в съвкупност и пълнота, не дава възможност да се направят изводи в подкрепа на мотивите, изложени от административния орган.

Видно от процесния отказ, същият е издаден на основание чл. 26, ал.1 от ЗЧРБ вр. с чл.10, ал.1, т. 23 от ЗЧРБ: Отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 23 – когато чужденецът е представил документ с

невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

По делото не се спори, а и видно от административната преписка, З. М. е имал вече издадено разрешение за продължително пребиваване, валидно до 12.08.2025 г., като адрес на лицето в България е вписан адрес: обл.С., общ.Столична, [населено място], [жк], 42А, вх.Д, ет.3, ап.Д 7, който очевидно съвпада със заявения адрес на пребиваване в заявлението /л.45/.

Не се спори, че към заявлението са били приложени документи, съгласно чл. 19, във връзка с чл. 14 от ППЗЧРБ, а именно копие от национален паспорт, валиден до 06.03.2029г., с положен в него печат за влизане на територията на България /л.49/, извлечение от банкова сметка на чужденеца З. М., видно от което същият разполага с финансови средства за издръжката си в страната, медицинска застраховка, за покриване на медицински разходи в България /л.55/, декларация за осигурено жилище от Д. Г. М., с адрес на пребиваване [населено място], жк Л., [улица], вх.Д, ет.3, ап.Д7 и сертификат от БТПП № 2917 от 15.07.2025г. /л.51/

Служители на отдел "Миграция" – СДВР са извършили на 29.07.2025г. проверка на посочения адрес на пребиваване [населено място], [улица], вх.Д, ет.3, ап.Д7 и са констатирали, че лицето не е установено там. При проведени разговори със съсед М. П., той е заявил, че е виждал само собственичката на процесния апартамент. При проведен разговор с подписалия декларацията, собственик на апартаментата г-жа Д. М., същата е заявила, че апартаментата е с обща площ от 111 кв. м., като в него живее тя, съвместно с чуждия гражданин и той обитава само една стая.

Съдът намира, че обстоятелството, че съсед е заявил, че не е виждал друг, освен собственичката, на декларирания адрес, не установява по категоричен начин, че заявителят не живее или не пребивава там. От друга страна, съдът взе предвид и това, че законодателят въвежда изискването единствено да бъде осигурено жилище, не и за уседналост. Ако се приеме последното като единствено основание за отказ, това означава всъщност, че лицата, които подават заявления за получаване на разрешение за продължително пребиваване за първи път, винаги би следвало да получат отказ, тъй като би било обективно невъзможно някой да ги познава или същите да са установени трайно на адреса. Отделно от това, следва да бъде отбелязано, че жалбоподателят има разрешение за продължително пребиваване, валидно до 12.08.2025 г., при това на същия адрес, заявен и в процесното административно производство, които факти не са оспорени от ответника.

За да издадат през 2024г. разрешение за продължително пребиване на З. М. съответните органи за административен контрол на чужденците очевидно са приели, че той има осигурено жилище и очевидно пребивава на посочения адрес в [населено място], [улица], вх.Д, ет.3, ап.Д7, тъй като последният е отразен в издаденото разрешително. Без съмнение оспорватият е ползвал на някакво основание имота, след като той е приет като адрес на пребиваване.

От друга страна, съгласно чл. 19, във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ, за получаване право на продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ чужденецът прилага доказателства за осигурено жилище. Нито в ЗЧРБ, нито в правилника за прилагане на закона съществува изискване чужденецът, кандидатстващ за разрешение за продължително пребиваване, да е длъжен да пребивава постоянно на декларирания от него адрес или за някакъв минимален срок (за разлика от изискването по чл. 25, ал. 1, т. 5 от ЗЧРБ, когато се кандидатства за разрешение за постоянно пребиваване). Достатъчно е да са налице данни, за това, че кандидатстващият за получаване на разрешение за продължително пребиваване да има на територията на страната жилище, което той може да обитава безпрепятствено, когато реши.

Този извод кореспондира с духа на разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, уреждаща въпроса за продължителното пребиваване на търговските представители. Те по занятие осъществяват търговска дейност, а като представители на чуждестранни търговски дружества, тази дейност очевидно ще бъде свързана с множество пътувания, и е логично да не бъдат открити всякога и

веднага. По делото не са представени доказателства за други опити да бъде открит чуждия гражданин и категорично доказано отсъствие на чужденеца на адреса. Това, че жалбоподателят не е открит от проверяващите по време на единственото им посещение, не означава, че не е можело да бъде открит на друга дата. Не без значение е и фактът, че липсват данни по делото той да има ограничения в придвижването си, т.е. възможно е на посочената дата, без конкретен час или период /видно от докладната записка/, лицето да не се намира на адрес, от което обаче да не се следва автоматичният извод за осъществяване на хипотеза, обуславяща отказ, от вида на процесния. Още повече, в докладната записка /л.44/ изрично е посочено, че след справка в АИС-ГК е установено многократни влизания и излизания от страната за по 2-3 дни от началото на годината, което предполага М. да отсяда някъде.

Обсъждането на събраните гласни и писмени доказателства дават възможност на съда да направи извод, че при кандидатстването за продължаване на срока на вече разрешеното му продължително пребиваване, а и в последствие, З. М. е имал осигурено жилище в съответствие с чл. 19, във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ, а именно [населено място], [улица], вх.Д, ет.3, ап.Д7.

Предвид направения извод, че в случай на кандидатстване за получаване на право продължително пребиваване, чужденецът не задължен да живее постоянно или за определен срок на адреса, където му осигурено жилището, съдът намира, че З. М. не е декларира невярни данни, че живее на декларирания от него адрес, поради което направените от административния орган изводи са незаконосъобразни.

По изложените съображения, съдът намира, че оспореният административен акт следва да бъде отменен, а преписката да се върне на Началник отдел "Миграция" – СДВР, за ново разглеждане на подаденото на 21.07.2025г. от З. М., гражданин на С., [дата на раждане] г, заявление за предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България на основание чл.24, ал.1, т.6 от ЗЧРБ. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящото решение.

При този изход на спора, ответникът дължи на жалбоподателя, направените по делото разноски. Съобразно представения списък на разноските се претендират такива в размер на 10 лв. държавна такса и 1800 лв. адвокатско възнаграждение, които съдът намира, за доказани предвид представените фактура и извлечение от банкова сметка. В същото време, намира за основателно възражението на процесуалния представител на ответника за прекомерност, като съобразява нормата на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа и факта, че делото не се отличава с особена сложност. Ето защо, намира, че следва да бъдат присъдени разноски в минимален размер, а именно 1000 лв. адвокатско възнаграждение и 10 лв. държавна такса, или общо 1010 лв.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 18-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на З. М., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в Я., С., гражданин на Република С., Заповед рег.№ 513з-9368/05.08.2025г., издадена от началник на отдел „Миграция“- Столична дирекция на вътрешните работи.

ВРЪЩА делото като преписка на Началник отдел "Миграция" – СДВР, за ново разглеждане на подаденото на 21.07.2025г. от З. М., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., заявление № 103026 за предоставяне на право за продължително пребиваване на чужденец в Република България, при съблюдаване на задължителните указания по

тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на З. М., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в Я., С., гражданин на Република С., сумата от 1010 (хиляда и десет) лева, представляваща направени по делото разноси.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ